

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.934 van 27 april 2000
in de zaak A. 87.597/VII-19.762.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. MANDELBLAT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 30 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 september 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULSTENFIELD ;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Albanese nationaliteit, komt België binnen op 22 augustus 1998 en verklaart zich op 28 augustus 1998 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Albanees, met behulp van een tolk (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 1 maart 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot

weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3).

1.4. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 1999 luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 6 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Suy loco Schoups.

Betrokkene, die beweert de Albanese nationaliteit te bezitten, zou als lid van de Snelle Interventiemacht als bewaker hebben gewerkt in Hotel Tirana. Zijn commandant zou hem vanaf eind 1996 via twee collega's; S. D. en E. S., onder druk gezet hebben om naar het Zuiden te gaan om de Socialistische Partij (SP) daar te ondersteunen bij de onlusten. Betrokkene zou dit niet gewild hebben en zou daarom in januari 1997 zijn ontslag gegeven hebben. Op een namiddag, in april 1997, meerbepaald 21 april 1997 zou hij samen met zijn echtgenote door vier gemaskerden zijn aangevallen. De fiets van zijn vrouw zou hierbij uit haar handen gerukt zijn. Betrokkene zou het bewustzijn hebben verloren en naar het Militair Hospitaal zijn overgebracht, waar hij gedurende zeven dagen verzorgd zou zijn. Betrokkene legde geen klacht neer bij de politie. Hierop zou hij bij een neef in Durrës gaan wonen zijn. In de daaropvolgende maanden zouden onbekenden, volgens betrokkene leden van de SP, een viertal keer naar hem komen vragen zijn in zijn ouderlijke woning. In september 1997 zou er een bomexplosie bij hem thuis te Shkoder hebben plaatsgevonden. De politie zou de zaak onderzocht hebben. In februari 1998 zou (hij) een eerste keer naar België gereisd zijn, waar hij geen asiel aanvraag. Toen betrokkene in België was zou er weer een explosie aan zijn ouderlijke woning geweest zijn. Op 5 maart 1998 zou betrokkene toevallig gecontroleerd geweest zijn door de BOB en de volgende dag zou hij een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Hierop zou betrokkene zijn teruggekeerd naar Albanië, naar een neef in Durrës. Betrokkene zou geen problemen meer gehad hebben na zijn terugkeer. In juli 1998 zou hij Albanië weer verlaten hebben richting Italië, waar hij een maand verbleef. Op 28 augustus 1998 vroeg hij asiel aan in België, hij zou achteraf vernomen hebben dat er nog een explosie thuis zou hebben plaatsgevonden in september 1998 en nog twee kleinere in november 1998 en voor nieuwjaar 1998-1999. Ter staving voor zijn asielaanvraag legt betrokkene een lidkaart van de Democratische Partij en een

identiteitskaart neer, dd. 8 juli 1991, een copie van zijn arbeidsboekje, copie van een krantenartikel over een bomexplosie aan de zetel van de Socialistische Partij te Shkoder dd. 20 september 1997, een copie van een krantenartikel over de gespannen politieke toestand te Shkoder, dd. 20 september 1997, een naar zijn zeggen origineel attest dat betrokkene deel uitmaakte van de Speciale Eenheden van 4 oktober 1993 tot 15 maart 1995, dd. 3 november 1998, een doktersbriefje over zijn verblijf in het ziekenhuis van 21 april 1997 tot 28 april 1997, een naar zijn zeggen origineel attest van de gemeente Shkoder, dd. 20 februari 1999, waarin gesteld wordt dat de ouders van de bomaanslagen op 18 januari 1998, 27 maart 1998 en 29 augustus 1998, waarbij betrokkenes huis zou beschadigd zijn, nog steeds onbekend zouden zijn, een naar zijn zeggen origineel attest van het politiecommissariaat van Shkoder dd. 20 februari 1999, met betrekking tot het onderzoek naar een bomexplosie dichtbij betrokkenes huis op 18 februari 1998, twee naar zijn zeggen originele attesten van de directie van het Commissariaat, één met betrekking tot de explosie dichtbij betrokkenes woning op 22 februari 1998 en een tweede met betrekking tot een explosie op 18 september 1997, een verklaring van een ooggetuige met betrekking tot de aanval door onbekenden op 21 april 1997 en tenslotte drie handgeschreven verklaringen van buurmannen dat er op 18 januari 1998, in maart 1998 en augustus 1998 explosies plaatsvonden bij betrokkenes ouderlijke woning en dat de politie de ouders nog steeds zoekt.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen onderling discrepanties bevatten. Bovendien zijn er verschillen tussen zijn verklaringen en sommige van de door hem aangebrachte documenten. Zo beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 10 januari 1997 ontslagen werd als veiligheidsagent in Hotel Tirana, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde vrijwillig te hebben ontslag genomen (wat bevestigd wordt door het door hemzelf aangebrachte arbeidsboekje). Volgens zijn versie op het Commissariaat-generaal zou hij ontslag hebben genomen op 10 januari 1997 omdat hij al gedurende een maand onder druk zou zijn gezet door zijn commandant, via twee collega's (die hij met naam noemt), om de Socialistische Partij te gaan ondersteunen bij de volksopstand in het Zuiden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene echter op 11 april 1997, dus drie maanden na zijn ontslag, door onbekenden te zijn benaderd om naar het Zuiden te gaan. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zou betrokkene op 21 april 1997 in de namiddag samen met zijn echtgenote door vier gemaskerden zijn aangevallen en zouden ze hierbij

zijn echtgenotes fiets hebben afgenomen en betrokkene met ijzeren staven verwond hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene daarentegen melding van twee incidenten : één waarbij zijn echtgenote aan haar werk werd opgewacht door onbekenden die achter betrokkene vroegen en zijn echtgenotes fiets afnamen en een ander incident eind april 1997 waar betrokkene om 8 uur 's avonds in elkaar zou zijn geslagen met ijzeren staven. De versie in de door betrokkene aangebrachte getuigenverklaring van het incident combineert dan weer betrokkenes twee uiteenlopende versies. Betrokkene en zijn echtgenote zouden zijn aangevallen 's avonds om acht uur en de fiets van zijn echtgenote zou hierbij gestolen zijn. Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zouden er vijf explosies hebben plaatsgehad bij zijn ouderlijke woning : in september 1997, februari 1998 (toen hij in België was), september 1998, november 1998 en voor nieuwjaar 1998-1999. In de getuigenverklaringen door betrokkene aangebracht wordt echter gesproken over een explosie op 18 januari 1998, in maart en augustus 1998 (verklaring van Gezim Alia) en over een explosie op 18 januari 1998, op 27 maart 1998 en 29 augustus 1998 (verklaring van S. V. en J. T.). Deze laatste data worden ook hernomen in het attest van de gemeente Shkoder. Het door betrokkene aangebrachte attest afgeleverd door de directie van het commissariaat haalt dan weer een explosie van 22 februari 1998 aan. Bovenstaande discrepanties ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. Hier kan nog geen (aan) toegevoegd dat aan de door betrokkene neergelegde, naar eigen zeggen originele, attesten van de gemeente, politiecommissariaat en de directie van dit commissariaat geen doorslaggevende bewijskracht kan gegeven worden, gezien op al deze attesten, die nochtans uitgaan van officiële instanties essentiële leestekens ontbreken. Wat er ook van zij, betrokkene heeft geen elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij en zijn familie om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Ook uit zijn verklaringen blijkt dat hij alsook zijn vader zonder problemen klacht kon neerleggen bij de plaatselijke autoriteiten. Deze klacht zou evenwel zonder resultaat zijn gebleven, doch dit blijkt te wijten aan het feit dat het slechts om een klacht tegen onbekenden ging. Uit het attest van het politiecommissariaat-generaal van Shkoder, dd. 20 februari 1999, blijkt overigens dat het onderzoek naar de daders wordt voortgezet. Wat de explosie in de buurt van betrokkenes woning op 18 september 1997 betreft kan overigens nog worden opgemerkt dat uit het door betrokkene aangebrachte

krantenartikel hieromtrent blijkt dat deze gericht zou geweest zijn tegen de lokale zetel van de SP, dewelke zich volgens betrokkenes broer K. M. ., vlak bij hun ouderlijke woning bevond. Ook het door betrokkene voorgelegde attest van het commissariaat met betrekking tot deze explosie maakt slechts melding van een explosie in de buurt van betrokkenes ouderlijke woning. Hieruit blijkt geenszins dat deze aanslag tegen hem gericht zou geweest zijn.

Tenslotte zijn de overige door betrokkene voorgelegde documenten, namelijk de lidkaart van de DP, het attest met betrekking tot zijn dienst bij de Snelle Interventiemacht en het doktersattest, gezien zij enkel het lidmaatschap van betrokkene bij de DP, zijn werk bij de Interventiemacht en zijn verblijf in het ziekenhuis, doch geenszins zijn beweerde problemen bevestigen, niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker samengevat de schending inroept van de Conventie van Genève en van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 62 en 52 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

3.1.1. Overwegende dat vooreerst verzoeker de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te weerleggen :

1/ Wat betreft zijn ontslag verklaart verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 10 januari 1997 wordt ontslagen als veiligheidsagent in Hotel Tirana. Hij zou in april 1997 onder druk zijn gezet door onbekenden. Bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker dat hij zijn job verliet op 10 januari 1997 omdat hij sinds de maand ervoor onder druk werd gezet om naar het zuiden te gaan om de socialistische partij te ondersteunen.

2/ Verzoeker stelt dat er zich twee incidenten hebben voorgedaan in april 1997. Het eerste incident van 11 april 1997 betrof de benadering van onbekenden die

hem thuis vroegen naar Vlore te gaan om er mensen te gaan bedreigen en te plunderen. Verzoeker heeft dit enkel bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld en niet bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat dit niet zo belangrijk was en omdat hij geen bewijzen had. Het tweede incident van 21 april 1997 betreft een aanval op verzoeker en diens echtgenote waardoor verzoeker in het militair hospitaal belandde. Verzoeker zou zijn aangevallen met ijzeren staven en de overvallers zouden de fiets van verzoekers echtgenote hebben meegenomen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde :

"Op 11 april 1997 kwamen onbekende personen bij mij thuis en vroegen mij naar Vlore te gaan om daar mensen te gaan bedreigen en plunderingen uit te voeren in privé-winkels. (...) Mijn vrouw werd aan haar werk opgewacht door onbekenden. Ze vroegen naar mij. Ze namen mijn vrouw haar fiets af en vertelden haar dat ik die fiets moest komen halen. Eind april ging ik met mijn vrouw naar haar zuster. Om acht uur 's avonds werd ik op straat in elkaar geslagen met ijzeren staven. (...)"

dat verzoeker bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde :

"Op 21 april 1997 was ik met mijn vrouw te voet op weg naar schoonfamilie, gewoon bezoek. Vier gemaskerden met ijzeren staven vielen ons aan, sloegen mij en braken mijn neus en hand. Mijn vrouw had een fiets aan de hand, ze trokken aan haar haar en namen de fiets af. Zij is niet gewond."

dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze een tegenstrijdigheid kon vaststellen;

3/ Overwegende dat verzoeker aanvoert dat enkel het bestaan van de bomaanslagen belangrijk is, en vergissingen omtrent de datum en het aantal bomaanslagen

moeten worden gerelativeerd; dat verzoeker bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat er een bomexplosie was in september 1997, februari 1998, september 1998, november 1998 en vóór Nieuwjaar; dat uit de door verzoeker voorgelegde getuigenissen blijkt dat er een bomexplosie was in januari 1998, maart 1998 en augustus 1998 (Gesim Alia, Shkelzime Velia en de gemeente Shkoder), in januari 1998 (politiecommissariaat) en in februari 1998 en september 1997 (directie van het commissariaat); dat het verschil in data soms enkele maanden betreft, zodat de bestreden beslissing zich hierop kon steunen om markante verschillen aan te stippen in de onderscheiden verklaringen van verzoeker;

3.1.2. Overwegende dat vervolgens verzoeker aanvoert dat hij op voldoende wijze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève heeft aangetoond; dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd;

Overwegende dat de Commissaris-generaal een aantal tegenstrijdigheden kon vaststellen tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de door verzoeker neergelegde documenten; dat de Commissaris-generaal omstandig deze tegenstrijdigheden heeft besproken; dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht derhalve niet de ingeroepen bepalingen schendt;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zevenentwintig april
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.